

מ"ת 2422/03/22 - מדינת ישראל נגד מהאדי אלחמאמדה (עציר)

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

מ"ת 2422-03-22 מדינת ישראל נ' אלחמאמדה (עציר)
תיק חיצוני: 126880/2022

בפני	כב' השופט הבכיר, אלון אופיר
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עו"ד נופר אקרמן גנגלוס
משיבים	מהאדי אלחמאמדה (עציר) (נוכח באמצעות ויעוד חזותי)
	ע"י ב"כ עו"ד שי וינר

החלטה

בפני בקשה של המדינה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו לאחר שכתב אישום אשר הוגש כנגדו מייחס לו עבירות של נהיגת רכב בזמן פסילה, ללא רישיון נהיגה תקף, ללא ביטוח תקף ועבירה של אי ציות להוראת שוטר במדים.

בהתאם לעובדות כתב האישום, נהיגת המשיב ברכב בפרשה זו התרחשה כאשר ברקע כנגדו פסילה לתקופה בת 3 שנים, ופסילה נוספת לתקופה בת 6 שנים כתוצאה מהליך פלילי אשר הוטלה עליו בנוכחותו רק ביום 8.6.21.

בנוסף, ובמהלך ניסיון של שוטר לעכב את המשיב עת נהג רכב, ניסה המשיב להימלט רגלית מהשוטר עד שנעצר לאחר מרדף קצר.

ב"כ המשיב הסכים לאחר בחינת חומרי הראיות כי קיימות ראיות לכאורה כנגד המשיב ולמעשה ליבת הדיון בפני נסובה סביב שאלת רף מסוכנות המשיב והאם יש דרך לאיין מסוכנות זו בחלופה כזו או אחרת.

ב"כ המשיב סבר כי לאחר קבלת תסקיר מעצר אשר יבחן את המשיב עצמו לצד ערבים שיוצגו על ידי ההגנה לשירות המבחן למבוגרים, ניתן יהיה להעביר את המשיב לחלופת מעצר הכוללת מעצר בית מלא ולחליפין להעבירו להמשך מעצר באיזוק.

לשיטתו, אין ללמוד מהתנהגות המשיב על מסוכנות ברף חריג עד כדי מצב בו אין כל חלופת מעצר אשר יכולה לאיין את מסוכנותו, זאת כאשר בעבירות תעבורה עסקינן.

לטענתו, ההלכה הנוהגת קובעת כי בעבירות תעבורה מעצרו של אשם הינו החריג ולא הכלל, כך שאין להורות על מעצר אלא אם נבחנה כל חלופה אפשרית.

ב"כ המדינה סברה כי בפרשה זו ניצבת שאלת האמון שניתן או לא ניתן לתת במשיב במרכז הדיון.

לשיטתה, ניתן ללמוד מתסקיר מעצר שהוגש ממש רק בשנה האחרונה ביחס למשיב זה כי לא ניתן לתת בו כל אמון, כי רף מסוכנותו גבוה, ולאור העובדה כי המדובר בנהיגה שיטית שלו לכאורה בזמן פסילה, כאשר רק לאחרונה השתחרר ממאסר בגין עבירה זזה וגם מאסר מותנה לא מרתיע אותו, הרי שאין כל יכולת ממשית לתת בו אמון ואין כל צורך בתסקיר מעצר נוסף.

עמדה זו של המדינה באה גם על רקע התנהלותו הלכאורית של המשיב בפרשה האחרונה עת ניסה להימלט משוטט ונעצר רק לאחר מרדף רגלי, מה שמחליש עוד את מידת האמון שניתן לתת בו.

דיון והכרעה בבקשה -

בית המשפט העליון פסק בבש"פ 2227/08 טראד גריפאת נ. מדינת ישראל את ההלכה הבאה מפני כבוד השופט דנציגר:

"יתר על כן, הלכה היא כי אין להורות על מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות תעבורה, אלא במקרים חריגים בלבד [ראו למשל: בש"פ 7352/04 מדינת ישראל נ' אבו כואדי (לא פורסם, 9.8.04)]. יש להורות על מעצר כאמור רק במקרים בהם קיים חשש אמיתי שאף חלופת מעצר לא תהווה מענה להגנת הציבור מפני מסוכנות הנאשם. נוכח הלכה זו, משעה שמטרת המעצר הינה מניעת העורר מלנ ג ד לתום ההליכים כנגדו ובכלל, שומה היה על בית המשפט קמא לבחון באופן פרטני האם לא ניתן להשיג את תכלית המעצר בדרך חלופית, ולא די בקביעה הגורפת לפיה אין באפשרותה של כל חלופת מעצר שהיא כדי להפיג את מסוכנותו".

כמו כן נשיאת בית המשפט העליון בעצמה החליטה בבש"פ 10118/04 נזמי ג'באלי נגד מדינת ישראל את הדברים הבאים:

"אכן בימים אלו, כשנגע תאונות הדרכים משתולל וגובה קורבנות רבים חובה על בתי המשפט לסייע במאבק למניעת המסוכנות הנשקפת מנהגים עבריינים, בין השאר באמצעות הרחקתם מהכביש. יחד עם זאת, משקיימת בשלב זה של ההליכים, דרך שבה ניתן להרחיק את הנהג המסוכן מהכביש מבלי שישהה בכלא, יש לעשות מאמץ להעדפה בדרך זו".

מול קביעות אלה של בית המשפט העליון ניצבות גם החלטות אחרות של אותה ערכאה, שם קבע בית המשפט העליון כי בנסיבות בהן עולה מסוכנות חריגה מהתנהגותו של נהג, יהיה מקום להורות על מעצרו עד לתום ההליכים.

להדגמת עמדה זו של בית המשפט העליון אפנה **לבש"פ 1753/07 פאדי אבו רקיה** (להלן: פרשת אבו רקיה) שם הנסיבות דומות להפליא לנסיבות של הפרשה שבפני:

בפרשת אבו רקיה הוגש לבית המשפט כתב אישום בו יוחסו למשיב עבירות של נהיגה ללא רישיון, בזמן פסילה, אי ציות לאות שוטר במדים ונהיגה בקלות ראש.

העורר בפרשה זו **היה מורשה במקור לנהיגה** אך רישיונו פקע והוא היה תחת פסילה. במהלך דרישה ממנו לעצור, ניסה העורר להימלט מהשוטר ובמהלך ניסיון זה פגע עם רכבו בגדר בטיחות שלצד הכביש.

באותה הפרשה החליטו כל שלושת הערכאות שדנו בעניינו כי **יש הצדקה בנסיבות אלה להורות על מעצרו עד לתום ההליכים** וכך קבע בית המשפט העליון:

"מסוכנותו של אדם נלמדת ממכלול הנסיבות האופפות את המקרה. בין היתר, נבחנים עברו הפלילי והרשעותיו הקודמות. המסוכנות העולה ממעשה העורר היא רבה ובהתנהגותו גילה, כי הוא חסר רסן, חסר עכבות וחסר מעצורים, מזלזל בחוק ובאוכפיו השוטרים."

"אכן מעצר עד תום ההליכים בעבירות תעבורה אינו שכיח, אך בנסיבות המעשים המיוחדים לעורר, ובפרט חומרתם, יש בהם כדי להצדיק לטעמי את המשך מעצרו עד תום ההליכים נגדו. לא מצאתי כל דופי בהחלטתו המנומקת של בית המשפט המחוזי. הלכה היא כי השיקולים לעניין מעצר עד תום ההליכים נוגעים הן למעשים המיוחדים לנאשם והן לנסיבותיו האישיות העשויות ללמד על רמת מסוכנותו."

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע קבע רק לאחרונה בעמ"ת 50648-01-19 מד"י נג ד אחמידי עזמי את הדברים הבאים:

"לא מצאתי לקבל את ההנחה לפיה עצם הנהיגה בזמן פסילה פוסלת מני ובי, מתן אמון כי המשיב יקיים אחר תנאי שחרורו, הגם שבית המשפט מבין את הרציונל העומד מאחורי טיעון שכזה. ודוק, לא אחת בשעה שמדובר בנהיגה בזמן פסילה בפעם הראשונה ללא עבירות נלוות, ללא עבר תעבורתי, לא מוגשת בכלל בקשה למעצר, וגם כאשר מוגשת בקשה שכזו במקרים חמורים לאין ערוך מהמקרה שבפניי, בתי משפט מורים על שחרור. אלה כאלה, מלמדים כי אין לומר באופן קטגורי שנהיגה בזמן פסילה שוללת מתן אמון כי הנאשם לא יקיים אחרי תנאי שחרורו, ובכל מקרה נקבע בהתאם לנסיבות הנוגעות למיהות המעשה ומיהות העושה."

על רקע ההחלטות של בית המשפט העליון ופסיקתו המנחה של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, אבחן להלן את מצבו של משיב זה:

המדובר במי שנשפט ביום 6.1.20 בנוכחותו לפסילה בפועל לתקופה של 3 שנים.

ביום 8.6.21, וכתוצאה מהליך פלילי הכולל עבירה זהה של נהיגה בזמן פסילה, נפסל שוב בנוכחותו לתקופה נוספת של 6 שנים מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, במצטבר לפסילתו הקודמת.

רק ביום 8.2.22 (לפני כחודש !) סיים לרצות מאסר לתקופה של 16 חודשים בגין עבירות תעבורה חמורות שביצע וכבר נתפס נוהג שוב ברכב.

נהיגתו האחרונה של המשיב התרחשה כאשר מאסר מותנה לתקופה של 10 חודשים תלוי כנגדו, ומיד עם מעצרו ניסה להימלט רגלית משוטר שניסה לעקבו עד שנעצר על ידי שוטר (מעצר בו ניסיון ההשתלטות עליו תועד באמצעות סרטון וידאו).

למשיב רקע פלילי בעבירות התחזות במטרה להונות (עבירה בגינה ריצה 10 חודשי מאסר), גניבה מרכב, ופריצה לרכב.

מבחינה תעבורתית למשיב רישיון תקופה קצרה משנת 2018 ולחובתו עבירות של נהיגה ברכב כבלתי מורשה לנהיגה, נהיגות בזמן פסילה (בגין ריצה כבר 7 ועוד 16 חודשי מאסר בפועל), ונהיגה ברכב לגביו ניתנה הודעת איסור שימוש.

ככל שהדבר קשור לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, אין המדובר בכשל חד פעמי מצד המשיב אלא בעבריו תנועה רצדיוויסט אשר פעם אחר פעם נוהג רכב בעודו תחת פסילה פעילה (למען הדיוק נהיגתו הנוכחית היא השישית (!) במספר בזמן פסילה, כאשר מאסרים בפועל שהוטלו עליו לא יצרו כלפיו כל הרתעה, כך גם אינו מורתע ממאסרים מותנים ברי הפעלה התלויים כנגדו.

אני סבור כי כאשר אנו עוסקים במי **שרק לפני חודש** השתחרר ממאסר ארוך של 16 חודשים בגין עבירות זהות, וכאשר רק ביום 23.2.21 נעצר המשיב עד לתום ההליכים לאחר שתסקיר מעצר בעניינו **לא המליץ על כל חלופה מאיינת מסוכנות** ובכלל זה הימנעות מאיזוק(ראה החלטת בית המשפט באשקלון מיום 23.2.21 בתיק מ.ת. 52721-01-21 והתסקיר המדבר בעד עצמו בתיק זה), וכאשר המדובר במי שניסה להימלט רגלית ממעצרו האחרון, הרי שאין לתת במשיב כזה כל מידה בסיסית של אמון כי יכבד חלופת מעצר כזו או אחרת ובכלל זה המשך מעצר באיזוק.

אדגיש כי שקלתי בכובד ראש את בקשת ב"כ המשיב שבטיעונו המפורטים והמנומקים, אשר נשענו גם על פסיקה רלוונטית, ביקש כי החלטתי הסופית תינתן לאחר קבלת תסקיר נוסף.

אולם, קריאת תסקירו של המשיב מיום 10.2.21, לצד העובדה כי המדובר במי שרק לפני חודש שוחרר ממאסר בגין עבירות זהות, ובכל זאת נהג שוב ואף ניסה להימלט משוטר, הובילו אותי למסקנה לפני רף המסוכנות כה גבוה, ומידת האמון שניתן לתת שמשיב עצמו כה קטנה (עד לא קיימת) מה שאינו מאפשר השמתו בפיקוח של מפקחים ואין אני בוטח בפיקוח אלקטרוני שיהיה די בו כדי לאיין את מסוכנותו.

מצב הדברים לעיל מחייב את מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו ללא הפנייה לכל תסקיר נוסף.

מכל האמור לעיל, אני מורה על מעצרו של משיב זה עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

ניתנה היום, י' אדר ב' תשפ"ב, 13 מרץ 2022, בנוכחות הצדדים.